

пада на земледѣлцитѣ, чиновницитѣ, които получаватъ опредѣленна плата, капиталиститѣ, които живѣятъ отъ процентитѣ на господарственнитѣ книжни пари; челоувѣци, които живѣятъ съ собственниятъ си трудъ, плащатъ само подушенъ налогъ, и нѣщо за нѣкой патентъ, или билетъ; да се опредѣли величината на годишната имъ пѣчялба и да се зима отъ тѣзи пѣчялба извѣстенъ процентъ нѣма никаква възможность. Слѣдвателно, правия налогъ по много пада на капиталъ, отъ колкото на трудъ. Косвеннитѣ налози, напротивъ, съ еднаква сила падатъ на всичкитѣ челоувѣци, които се нуждаятъ въ онѣзи прѣдмѣти, на които е наложенъ данѣкъ. А понеже сръдновѣковнитѣ правителства, съ особена изобразителность знаели да налагатъ съ данѣци прѣдмѣтитѣ отъ първа необходимость, то косвеннитѣ налози съ всичката си тѣжина падали на всичкото население въ страната, като неглѣдали, нито богати, нито бѣдни. За бѣднитѣ, били сж разумѣва се потѣжки, отъ колкото за богатитѣ. Челоувѣкъ, който получавалъ 100000 рубли годишенъ приходъ, никога нѣма да изѣде 1000 пѣти по много солъ, отъ колкото работникътъ, който получавалъ 100 рубли; първия нѣма да изѣде даже два пѣти по много отъ втория; и двама ще изѣдѣтъ еднакво количество солъ и ще плататъ за нея еднаква сума налогъ, изъ което право слѣдва заключение, че работникътъ, относително, плаща 1000 пѣти по много, отъ колкото милионистътъ. Ако работникътъ не изѣде презъ годината онова количество солъ, което е необходимо за организмътъ, то той ще раз-